

Tricáté narozeniny v plné práci

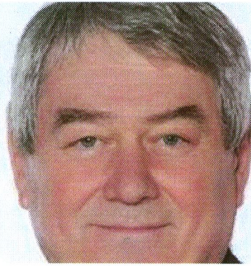

Když se narodí človíček, víme, že pro nás je radost i povinností současně. Člověk se učí po celý život. Nikdo není oprostěn od omylu a chyb. Je však podstatné neutíkat před problémy, ale naopak je řešit. Před třiceti lety se lidé po zralé úvaze rozhodli uvést do života nový subjekt. Na politickém nebi se objevila KSČM. Strana bezprostředně spojená s lidmi ve všech koutech naší vlasti s vypořádáním mottem: s lidmi pro lidi. Toto se snaží naplňovat po celou dobu své existence. Někdy se daří více, jindy je třeba napnout síly k dosažení předpokládaných cílů. **KSČM je relativně mladá. V životě člověka je třicet let věk, kdy má vše před sebou a stejně je to s naší stranou.**

Dosáhla mnoha úspěchů při prosazování svého programu, který se vždy orientuje ve prospěch lidí. Nepatříme k těm, kteří se často chlubí cizím peřím. Věříme, že i v dalších letech se nám bude dařit pomáhat lidem s jejich problémy. Poděkování patří všem členům, kteří svou prací přispívají k plnění programu, všem, kteří nejsou hostejní ke svému okolí ani dění v republice. Přejme do dalších let KSČM úspěšné plnění předpokládaných záměrů, které budou pozitivní pro náš běžný život. Věříme, že překonáme trable a problémy bez velké újmy, i to patří k životu. Tak tedy doufáme, že i další roky budou úspěšné a dosáhneme dalších zlepšení našeho života.

Miloslava Vostrá, polankyně PS PČR

Pandemie a dvě různé krize

Svět zažil již řadu katastrof, s nynější pandemií poměrně obtížně srovnatelných. Vzpomeňme světovou hospodářskou krizi ve 30. letech minulého století, španělskou chřipku a zejména obě světové války, z nichž především ta druhá v pořadí s šedesáti mil. mrtvých zničila takřka vše. Bylo tu stanné právo, zákaz vycházení, až po koncentrační tábory. Lidé se zajímali hlavně o to, jak přežít a na řadu věcí se dívali najednou jinými očima. Druhá světová válka s fatálními dopady trvala šest let a svět se přece vzpamatoval. My jsme v zajetí pandemie "pouhých" osm měsíců (minus letní rozvolnění), a den co den si malujeme katastrofické scénáře, často podobné

konci světa. Nic už nebude, jak bylo... Ano, svět se už nevrátí do stavu před covidem, vývoj nezastavíš. Ale mohlo by nás to alespoň místo nadávání vést k zamyšlení. Aniž bych aspiroval na propagátora konspiračních teorií, dovolím si srovnat dvě předchozí krize. Tu z let 2008 a tu současnou. Přitom jen logicky uvažují a kladu vedle sebe, chcete-li na miský vah, relevantní argumenty. Krize z roku 2008 byla a shodli se na tom odborníci z celého světa, zejména krizi finanční a začala prasknutím neuvěřitelné bubliny, kterou vytvořili nenasytné banky a bankéři, zejména v USA, na hypotéčním trhu. Krize přerostla do rozměrů, kdy nekrachovaly jen banky, ale i průmyslové podniky a miliony lidí se dostaly do stavu nouze a skutečné bídě, že rostl nejen počet bankrotů, ale i sebevražd. Odporné na tom bylo, že nakonec krizi zaplatili nikoli její viníci, ale právě ti postižení lidé. U nás tím, že pravicová vláda zavedla superhrubou mzdu, žvanila o rovné daně a přitom daně zvýšila, aby ti nejchudší ztráty zaplatili. Nakonec jim i vláda ODS, TOP 09 a uměle vytvořeného subjektu na jedno použití VV ještě škrtly snížila příjmy, až lidé museli vyjít do ulic, aby zabránili dalším nespravedlnostem. Současná krize je jiná. Nevíme, kdo a kdy vyvinul koronavirus a za jakým účelem, to se teprve budeme muset dopátrat, stejně jak je možné, že se šíří zároveň ze tří na sobě nijak nezávislých míst. Ale je jasné a slyšíme to od pravicových politiků neustále, že z krize chce každý získat, dokud vláda platí. Všichni mluví o snížení plateb za zdravotní a sociální pojištění (snížení ceny práce), ale zároveň chtějí kompenzace za nedosažený zisk, přitom ho nechtějí vázat např. na své daňové příjmy za rok, kdy ještě krize nebyla.

Vím, že si opět vysloužím kritiku zprava i zleva politického spektra. Pravice mi bude vyčítat, že to byla vláda, která jim zakázala podnikat, ale já odpovídám, že vláda musela učinit opatření k ochraně života a zdraví občanů a kdyby tak neučinila, tak by systém kolaboval a stejně by došlo k zavření provozoven. Ti, kteří se sice ohání marxisticko-leninskou filosofií, mi zase tradičně vyčtou, že pro řešení pandemie jsem se spojil s kapitalistou, ale přitom zapominají na to, např. kdo pro řešení krize nařídil NEP. Jsem zásadně proti tomu, aby krize opět měla jedinou obět' a to pracujícího člověka. Odmítám politiku čím hůř, tím líp. Jsem pro řešení problémů právě v krizi ve prospěch většiny, ve prospěch občanů naší vlasti. Jsem proti tomu, aby si naše podniky přivedené do krachu koupil opět nějaký zahraniční vlastník, jako v 90. letech minulého století. Už tak máme naše bývalé národní hospodářství vysáváno zahraničními investory tak, že se o nás říká, že jsme krmelce Evropy. Jsem pro to, aby se stejně jako ložisko Lithia, které jsme museli zachránit před nenechavci, dostala voda do rukou českého státu nebo našich obcí a krajů, aby nám zahraniční vlastníci nesáhali přímo do kapes, když otočíme kohoutkem. Stejně jsem pro, aby stát, pokud má prostředky, místo do podivných kompenzací vložil prostředky do zpětného odkupu nezbytné infrastruktury, aby stát mohl fungovat, aby nezabýval na těch, kteří by nás rádi měli v hrsti a využívali svého vlastnictví nejen pro svůj zisk, ale přímo k vydírání naší společnosti. To je podle mne skutečná politika pro lidi a s lidmi, politika komunistů.

Vojtěch Filip, 1. místopředseda PS PČR a předseda ÚV KSČM

100. výročí „Rudého Kronštadu“

Prosincová generální stávka na Kladensku

Léta 1918-1920 – roky dramatického zápasu o charakter nové republiky, patří právem k nejslavnějším epochám bojů kladenských pracujících i celé novodobé historie našeho kraje.

V těchto letech stál skutečně kladenský proletariát, díky své ideové vyspělosti, organizační semknutosti a disciplinovanosti, v čele celého českého dělnického hnutí. Rudý svít nam hutními provozy se stal symbolem revolučního Kladenska jako „Rudá záře nad Kladnem!“

Ale teď k historickému roku 1920.

Po vzniku republiky se na Kladensku začaly, po vzoru sovětů, zakládat Dělnické revoluční rady, s Ústřední dělnickou radou se sídlem na Kladně. Jejich činnost byla skutečně revoluční.

Radikalizovali se i zemědělstí dělníci na dvorech bývalých císařských velkostatků. A to právě v lednu 1920. Tehdy na podporu svých požadavků vyhlásili stávku, ke které se přihlásili i dělníci z průmyslu. Stávka byla pod heslem: „Půdu těm, kteří ji obdělávají, tovarům těm, kdož v nich pracují!“

To byl začátek roku 1920, jehož historický revoluční závěr si chceme připomenout.

Prosincová stávka

Pravicoví vůdci sociální demokracie se nemohli smířit se svou porážkou a aby dokázali svou pravdu a to, že levice vede dělnické hnutí do záhuby, spojili se s vedením státu k vymyšlení plánu, jak dělníky vyprovokovat k nepředloženým činům a pak mocensky zasáhnout. Právem se domnívali, že dělnictva se dotkne zabrání Lidového domu, který byl od sjezdu v majetku levice. A tak již koncem listopadu rozšířili falešnou zprávu o zabrání Lidového domu. To podnítilo levice k boji o tento majetek. Jen z Kladna přijelo několik tisíc pracujících bránit Lidový dům. Generálka vyšla, brzy měla být premiéra.

Dne 9. prosince 1920 byla uzavřena tiskárna Rudého práva v Lidovém domě v Praze. Akce měla vyprovokovat dělnictvo ke generální stávce, aby tato přinesla možnost státní moci ostře a ozbrojenou mocí zasáhnout a potlačit tak celé dělnické hnutí. Dělníci šli svou tiskárnu chránit, ale po brutálním otevřeném střetu s policií, byl celý Lidový dům uzavřen.

Výkonný výbor levice sociální demokracie zasedal celou noc a usnesl se na vyhlášení generální stávky.

V Praze vstoupila do stávky jen třetina pracujících. V čele celého hnutí stálo Kladno. Na Kladně byla stávka úplná. Již v noci na Poldovce i železárnách a na dolech byla zahájena stávka. Do vrátnic byly postaveny stávkové hlídky a v provozech probíhaly jen nejnnutnější údržbové práce. Ráno stály všechny závody v Kladně i okolí, včetně velkostatků. Hutníci hlídka před tiskárnou SVOBODY, aby ji chránili před případným zapečetěním.

Kladno svým revolučním duchem udávalo ráz celé stávce.

10. prosinec

Na náměstí se sešel více než 15 tisícový tábor lidu, ke kterému promluvil Ant. Zápotocký. Objasnili situaci a informoval o nutnosti a významu revolučních výborů a navrhl složení Ústředního revolučního výboru se sídlem v Dělnickém domě v Kladně. Téhož dne byly provedeny volby do ÚRV a do dalších RV.

Sekretariát odborového organizace zemědělského dělnictva na Kladensku vydal toto prohlášení:

„Zemědělskému dělnictvu!

Poslední události, které se odehrály v Praze a jež v zápětí vyžadují odpověď veskerého dělnictva, nutí i zemědělské dělníky k vykonání jejich dělnické povinnosti. Než budou vydány další pokyny je nutno provést následující opatření:

1. Svolat schůze, kde jest nutno pojednat o tom, co se stalo
2. Zvolit 3-5 člennou dělnickou radu, která provede zabrání velkostatků a toto veřejně prohlásí dosavadní její správě.
3. Zvolená rada, která provede zabrání velkostatku, oznámí úřednictvu, že mohou zůstat na svých místech, nesmí činit žádná opatření bez vědomí rady
4. Ve dvoře budou vykonávány jen nejnnutnější práce spojené s obsluhou dobytka. Rada provede kontrolu dopravy mléka do měst. Nedovolí se vývoz obilí a ostatních produktů a tyto se dají pod řádnou kontrolu. Taktéž i ostatní inventář, ať živý neb mrtvý, musí být pod kontrolou a nesmí být nikým zcizen. Proti zcizování musí být co nejpřísněji zakročeno.

Do generální stávky vstoupili zemědělstí dělníci na 80 velkostatků kladenského kraje a spolu s revolučními výbory v jednotlivých obcích tyto statky zabrali.

Bylo dohodnuto, že elektrárny, vodárny, pekárny, tiskárna SVOBODY a některé další závody stávkovat nebudou. Byly ustaveny dělnické hlídky, které dohlíželi na pořádek a klid ve městě i na obcích. Začali vznikat revoluční výbory, které si volili občané obcí.

Byť stávka probíhala klidně, ministerský rada Rozsypal z Kladna žádal ihned policejní ředitelství v Praze o vojenskou posilu, které se mu dostalo. Vláda se obávala revolučního hnutí, které bylo chápáno kladenskými dělníky jako počátek revoluce, proto plně podporovala příliv vojska a policie na Kladensko.

Jestě v noci 10. prosince informoval A. Zápotocký, tajemník ÚRV výboru pražský Výkonný výbor levice o vývoji události na Kladně i propozice do budoucnosti:

- Budou vysláni informoři do ostatních oblastí republiky, aby kladenští dělníci měli přehled o stávkovém hnutí mimo Kladensko
- Kladenské hnutí je odhodláno překročit protestní akci a přikročit k provádění socializace
- Bude vydán leták k vojsku
- Kladenský ÚRV žádá, aby VV vyslal do Kladna svého zástupce, „za jehož účasti by další opatření a rozhodnutí bylo činěno.“ Pokračování na s.2

Na dlažbě se ocitně 1500 lidí

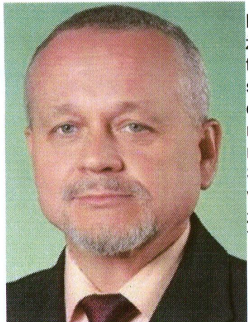
V posledních letech – nechci být lživý, ale skoro bych řekl, že v tomto volebním období – se toho o České poště napsalo velice mnoho. Říká se, »není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu«. Ne že by se o České poště nepsalo již v předchozích volebních tématech. Stačí zmínit například velkou platovou nevyváženost mezi jednotlivými kategoriemi zaměstnanců podle druhů práce, kterou vykonávají. Nebo jinými slovy »mizernou platovou politikou« či třeba snahu udělat z pošt »primárně« prodejní místa jiných produktů, které přilíží s původním posláním pošty nesouvisejí. Třeba prodej omalováněk, hraček, losů, vybraných publikací a podobně. Jednou z předposledních zpráv byla informace o razantní změně otevírací doby na pobočkách České pošty. Asi nebudu daleko od pravdy, když si pološím řečnickou otázku, jakpak skončil projekt tzv. franchisingu – jinými slovy, obce či soukromníci budou provozovat poštovní služby? Mám pocit, že resort ministra vnitra Jana Hamáčka, který má Českou poštu ve své gesci, tak trochu neví, co si vlastně počít. Celkem 29 tisíc zaměstnanců pracuje v resortu České pošty. Průměrný pěší doručovatel má dnes, jsou-li statistické údaje správné, 25 401 Kč, což je medián. Jinak se tento plat pohybuje od 18 686 Kč do 31 313 Kč. Obecně přibližný měsíční plat ve společnosti Česká pošta je v rozmezí od 19 975 Kč měsíčně, pro pozici skladník/ce, až po 37 882 Kč měsíčně. Tak to alespoň tato firma uvádí na svých stránkách. Asi jsou v České republice hůře placené pozice, ale také asi není správně je srovnávat s Českou poštou, zvláště pracuje-li tam řada brigádníků. Ministr vnitra však přišel s dalším geniálním nápadem, i když mu jej spis vnuilo vedení České pošty. A sice, že plánuje k 1. březnu příštího roku zrušit 2371 pracovních míst. Znamená to v praxi propuštění zhruba 1500 lidí, neboť prý část těchto profesí, jež se mají rušit, je neobsazených. Mluvčí České pošty Matyáš Vitík uvedl, že propuštěným bude nabídnuta rekvalifikace, ale to je z velké části povinnost úřadů práce, které musí dát souhlas k hromadnému propuštění. Se změnami, jež znamenají rušení míst, nesouhlasí největší odborová centrála Podnikový koordináční odborový výbor. Poštovní odbory chtějí jednat a věřit, že budou hájit své zaměstnance. Nejvíce by se mělo propuštění v Praze. Půjde nejen o zaměstnance poštovních přeprážek a listonoše, ale také o řidiče a další pracovníky poštovní přepravy. Pošta o tom informovala úřad práce, výpovědi pro nadbytečnost pracovníků doručí v prosinci. Co je znepokojující a s čím KSČM ani OS ČMS nemůže souhlasit, to je záměr do roku 2025 zrušit 7000 pracovních míst. Dnes Česká pošta provozuje 3200 vlastních nebo partnerských poboček. Jejich dostupnost pro občany i obce se snižila. KSČM to není lhostejné. Loni vykázala pošta ztrátu 363 milionů korun. Jestliže do roku 2021 se chce podnik vrátit k zisku v řádu desítek milionů korun a zvýšit tržby o desetinu ze stávajících 18,8 miliardy Kč, nesmí to být za cenu propuštění celkem téměř 10 tisíc zaměstnanců. Je třeba ostře protestovat proti chystanému propuštění u České pošty. Stanislav GROSPIČ, místopředseda ÚV KSČM a předseda OS ČMS

Život dnes není lehký

Svět se díky pandemii koronaviru mění. Sáhli jsme si na dno svých sil a mnozí z nás ztratili své drahé. Stát se snaží prostřednictvím opatření, být nás často omezující, zabránit šíření onemocnění COVID-19. Doufáme, že tyto kroky se daří a stav se pomalu zlepšuje. Co bude dál, nikdo nedovede odhadnout. Dobrovolné testy, které mají být zdarma pro všechny před Vánocemi, jsou jedním z kroků, které lze vnímat pozitivně. Svět čeká, zda pomohou nabízené vakcíny. Každá snaha, která pomůže, je kladným počínem. Jen na nás je, zda dokážeme respektovat pokyny odborníků, a tím napomáhat, abychom zabránili nové expanzi této pandemie. Mnoho dobrovolníků, hasičů, vojáků, lékařů a sester si v rámci záchrany životů sáhlo až na dno svých sil. Každý z nás má ve svém okolí někoho, kdo pomoc potřebuje – senioři, matky samoživitelky, handicapovaní, ti všichni si náš zájem zaslouží. Lidská soudržnost je v této nelehké době velmi důležitá. I když se stav pandemie zlepšuje, budme i nadále opatrní. Miloslava Vostrá, poslankyně a předsedkyně rozpočtového výboru PS ČR

Jízdné barometrem

Nové vedení Středočeského kraje se už nechalo slyšet, že hodlá od ledna zrušit takzvané Středočeské jízdné, tedy proplácní jízdenek žákům, učňům a středoškolákům na cesty do škol a seniorům od 65 let na cestování po celém kraji. Zastupitelstvo kraje o tom má rozhodovat na svém příštím zasedání 14. prosince a nepochybně tento krok posvědí. Není to nic nečekaného. S jízdným zdarma pro vybrané kategorie cestujících je to v kraji jako na houpačce. Již ve volebním období 2008-12 zastupitelé KSČM a ČSSD prosadili tzv. Žákovské jízdné. Tehdy se cestování zdarma do škol týkalo »jen« žáků, učňů a středoškoláků. Motivem bylo přispět k větší rovnosti podmínek přístupu ke vzdělání, jinými slovy podpořit především nízkopříjmové rodiny. Bezprostředně po volbách v roce 2016 však žákovské jízdné zrušila nově vzniklá koalice ANO, ODS, STAN a jakési odnože TOP 09. Zmíněná koalice se však do roka dokázala natolik rozkmitat, že se opět otevřel prostor pro sociálnější politiku. Jednou z hlavních podmínek KSČM pro podporu nově vzniklé koalice ANO a ČSSD bylo znovuzavedení Žákovského jízdného. Tato podmínka byla nakonec splněna na více než sto procent. Přidanou hodnotou v rámci Středočeského jízdného bylo i jízdné zdarma pro seniory od 65 let. Po letošních volbách se však karta opět otočila. Na kraji začala úřadovat nová koalice složená ze STAN, ODS, Pirátů a Spojenců pro Středočeský kraj, které tvoří TOP 09, Hlas a Zelení. Hlavním důvodem pro zrušení Středočeského jízdného jsou podle vyjádření krajského radního pro veřejnou dopravu Petra Boreckého (STAN) úspory kvůli propadu daňových příjmů. Pokud jde ale o to, není o věci připomenout, že kraj loni proplátl jízdenky za přibližně osm milionů korun. Po zavedení 75procentních státních slev totiž nejde o nijak velké částky. V rámci zhruba dvacetimiliardového rozpočtu toho tedy kraj opravdu moc neušetří. Konec konců, sám Borecký přiznal, že nová koalice by žákovské a seniorské jízdné zřejmě zrušila i za lepší ekonomické situace. Příklad Středočeského jízdného se tak stává jakýmsi barometrem, který celkem spolehlivě ukazuje, kdo chce něco dělat pro lidi, zejména ty s nižšími příjmy, kdo skutečně hodlá hmatatelně pomoci rodinám s dětmi a seniorům, a nejenom se jejich podporou ohánět při každém svém rétorickém cvícení před veřejností, a naopak, komu jedu takovéto zcela konkrétní kroky podpoří proti srsti. Ivan CÍNKA

Prosinčová stávka

11. prosinec

na dopoledním mnoha tisícovém shromáždění lidu pod rudými prapory, Antonín Zápotocký seznámil se složením 9 členného Ústředního revolučního výboru.

Dále informoval o požadavcích politických a sociálních, které ve svém Provolání výtýčil VV Čs. sociálně demokratické strany dělnické – levice v Praze. Šlo mj. o okamžitě zastavení persekuce dělnického hnutí, odstoupení vlády, návrat Lidového domu a byli vyzváni slovenští a němečtí dělníci, dále legionáři a vojáci k solidaritě.

ÚRV zasedal nepřetržitě a pomocí spojky byl v kontaktu s ostatními 57 revolučními výbory. Jejich hlavním úkolem bylo, aby akce probíhaly v klidu a pořádku. Ačkoli stávka probíhala organizovaně, státní moc se obávala, aby nešlo jako v Rusku o počátek revoluce, proto povolala ke Kladnu silné vojsko.

Veškeré akce se řídily z Dělnického domu, kde ÚRV vydával pokyny. Po silnicích chodily stávkové hlídky. Všude byl klid. Stávkujícími byla obsazena nádraží i okresní úřad a telefonní ústředna.

Ale okresní četnické velitelství dostávalo hlášení, že narůstá revoluční nálada a lze údajně pozorovat intenzivní přípravy na převrat.

ÚRV vydal směrnici o dalším postupu pro vznikající revoluční výbory:

„Revoluční výbory musí dbát o to, aby provádění akcí dalo se v naprostém klidu a pořádek aby nebyl nikde narušen. Aby bylo zamezeno drancováním neb jiným výtržnostem, ku kterým v dnešní rušné době zneužití chtějí živily neodpovědné, budtež ve všech obcích postaveny hlídky. Hlídky tyto, pokud možno budtež ozbrojeny, ku hlídkám třeba použít rozvázných soudruhů, kteří by si byli vědomi vážnosti a odpovědnosti svého úkolu. O případné zapůjčení zbraní ku vyzbrojení bezpečnostních hlídek budtež požádati ti občané, kteří mají vlastní zbraň. Konfliktu s úředními orgány a ozbrojenou mocí budtež v každém případě vyvarování. Zachování klidu je nutným příkazem pro každého, neboť v klidné generální stávce spočívá moc a síla dělnické fronty...“

Kromě toho se ÚRV obrátil na vojáky a četnictvo s výzvou, *„aby nešli se zbrani v ruce proti svým třídním bratřím“*. Posádka kladenských kasáren se rozhodla do dělnických věcí nezasahovat.

První vojenské jednotky se nechaly odzbrojit nebo přešly na stranu dělníků. Kladenští legionáři vyhlásili ihned svou solidaritu a spolu s jednotlivými vojáky začali pomáhat v organizaci stávky.

Stávka nabývala obrovského rozmachu. V Brandýsku se konaly odbovy k Rudé armádě. Ve Zvoleněsi vyvlástnili dělníci cukrovar a dvůr, ve Zlonicích koželužnu. Podobně se konalo v celé řadě obcí. V Kamenných Žehrovicích a v Buštěhradě vznikaly Rudé gardy. V Buštěhradě se podřídl velitel četnické stanice revolučnímu výboru. Revoluční výbory vedly stávku disciplinovaně, byly respektovány nejen dělníky, ale i ostatními vrstvami obyvatelstva a dokonce i úřady.

12. prosinec

V Praze předložila levice sociální demokracie premiérovi Černému požadavky dělníků. Slyšela však, že průchod zákonu se udělá všemi prostředky.

Na mimořádné schůzi vlády 12.12., bylo jednáno o opatřeních proti stávce. Mj. bylo vyhlášeno stanné právo a výjimečný stav nad Prahou, Kladnem a jeho okolím.

Kladensko a jeho ÚRV byl skutečným vůdcem prosinčového hnutí, odkud se revoluční vlna šířila do celé republiky. Proto se také vojenská pozornost státu soustředila právě na Kladensko – rudé srdce stávky! Kolem Kladna i v samotném městě bylo soustředěno 1400 vojáků, 330 četníků, eskadrona jízdy a 100 tajných.

Problém byl však v tom, že první vojenské jednotky se nechaly odzbrojit nebo se daly na stranu dělníků. Například ve Pčeračích došlo k události, že zástup 400 lidí, ozbrojených holemi a puškami očekával před četnickými kasárnami příchod vojáků. Vojenská hlídka 20 mužů byla obklíčena a odzbrojena a další 60členná posila rovněž. Bojovnosti vynikly i pčerské ženy, samy odzbrojily vojáky, kteří měli rozkaz obsadit velkostatek Clam-Martiničů.

Kladenská SVOBODA napsala: *„Naši dělníci budou chtít shodit název leví sociální demokraté. Z krvavé lázně, k níž praví sociální demokraté dali podnět, zrodí se teď, musí se zroditi, velká mezinárodní komunistická strana v Československé republice.“*

13. prosinec – pondělí

Kladensko bylo plné vojska. Nad Kladno byla vyslána dvě vojenská letadla, která rozhazovala náklad časopisu Československá republika, ve kterém bylo otištěno vládní nařízení o mimořádných opatřeních.

Ministerský rada Rozsypal poslal A.Žapotockému nařízení o zastavení tiskárny Svoboda: *Panu Antonínu Zápotockému, majiteli tiskárny SVOBODA*

Dne 13. prosince 1920
Na základě §10, odstavce 1. zákona, ze dne 14.dubna 1920, čís.300 Sbírky zákonů a nařízení o mimořádných opatřeních, zastavují provozování tiskárny SVOBODA na Kladně.

Proti tomuto opatření nemá podání stížnosti účinku odkládacích.

Mezi dělníky pronikaly zprávy o obsazování obcí kolem Kladna brutálním řáděním při zatýkání. Přes zákaz shromažďování objevovali se pracující před Dělnickým domem a bouřlivě odsuzovali postup vlády. Vedení kladenských dělníků však i nadále vyžadovalo ke klidu a kázně.

V noci byl silným oddělem četnictva obklíččen Dělnický dům, na povel vnikli dovnitř a obsadili všechny místnosti. Zatčen byl celý Ústřední revoluční výbor a štáb a odvezen policejními auty. Dělnický dům byl zapečetěn a strážěn silnou stráží. Stejně tak vyklizena byla i redakce Svobody a zapečetěna.

14. prosinec – úterý

Kladno se stalo vojenským táborem. Náměstí obsadili vojsko s kulomety a ulicemi procházely vojenské a četnické hlídky.

Kladenské dělnictvo se dostalo do vážné situace – bez vedení a bez tisku. Nejdřív chtělo demonstrovat za propuštění zatčených, pak však bylo rozhodnuto, že za situace, kdy je město plně ozbrojených sil, by demonstrace nebyla nejvhodnější, mohlo by dojít ke krveprolití. Bylo třeba zvolit nové vedení. O svolání všech, dosud nezatčených důvěrníků, se postaraly spojky z řad mládeže.

Odpoledne se sešla schůze důvěrníků v hostinci U Hurtů v Kladně, kam přijel zástupce Výkonného výboru z Prahy se směrnice VV – levice, které nabádaly ke klidu. Tyto směrnice, byť se dělníků nelíbily, byly zaslány do obcí.

Večer bylo zatčeno na 1000 členů revolučních výborů a dělnických důvěrníků.

Kladenské dělnictvo nepodlehlo a znovu zvolilo další Ústřední revoluční výbor, tentokrát zjm. z mládeže, který důsledně pokračoval v započatém díle.

V Praze se levice pokusila o vyjednávání s prezidentem Masarykem, který však odmítl s ní o čemkoli jednat, natož o požadavcích dělníků.

Dokončení příště